

- W tym względzie wnoszący odwołanie podnosi między innymi, że Sąd do spraw Służby Publicznej zbadał tylko, czy wyznaczenie celów wywołuje wiążące skutki prawne dla przyszłej oceny urzędnika, zamiast zbadać, czy wyznaczenie celów wywołuje samo w sobie skutki prawne dla wnoszącego odwołanie, na co w każdym razie należałoby odpowiedzieć twierdząco. Wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd do spraw Służby Publicznej dokonał pomieszania wyznaczenia celów z oceną skarżącego. Ponadto sprzeczne z obowiązkiem dochowania należytej staranności i zasadą proporcjonalności i tym samym zasadą państwa prawa jest, by urzędnik był zobowiązany znosić przez cały rok nieakceptowalne w danym przypadku warunki pracy, nie mogąc się bezpośrednio przed nimi bronić.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej zgodnie z art. 6 ust. 1 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych
- Wnoszący odwołanie zarzuca naruszenie prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej z powodu braku badania co do istoty. Wskazuje on, że zarzucił naruszenie innych praw podstawowych oraz twierdzi, że takie naruszenie stanowi w każdym razie niekorzystny akt w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników. Odwołanie się do postępowania w sprawie późniejszej oceny narusza prawo podstawowe do skutecznej ochrony sądowej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw logiki
- Wnoszący odwołanie twierdzi w tym miejscu, że traktowanie wyznaczenia celów jako zwykłej czynności przygotowawczej do oceny stanowi naruszenie praw logiki.
- To samo odnosi się do oświadczenia Sądu do spraw Służby Publicznej, zgodnie z którym także wyznaczenie celów może pod pewnymi warunkami zostać uznane za niekorzystny akt w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników. Właśnie badanie tych warunków stanowi jednak, w opinii wnoszącego odwołanie, badanie zasadności. Tym samym Sąd do spraw Służby Publicznej przyznaje konieczność możliwości ochrony prawnej, której odmawia jednak – w niekonsekwentny sposób – z powodu niedopuszczalności.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – Calberson GE przeciwko Komisji

(Sprawa T-164/14)

(2014/C 184/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Calberson GE (Villeneuve-la-Garenne, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. Gallois i E. Dereviankine)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie przez Komisję na rzecz skarżącej następujących kwot:
- kosztów opóźnionego zwolnienia zabezpieczeń dostawy: 7 691,60 EUR, uwzględniając wszystkie podatki;
  - odsetek za zwłokę naliczonych od dnia wymagalności faktur przewozowych do chwili ich faktycznej zapłaty: 81 817,25 EUR bez podatku i 6 344,17 USD;
  - „odsetek za zwłokę od odsetek za zwłokę”: 2% za miesiąc opóźnienia zapłaty ww. odsetek za zwłokę (od kwoty 81 817,25 EUR bez podatku i 6 344,17 USD);
  - pozostałej kwoty faktury przewozowej: 17 400 EUR, uwzględniając wszystkie podatki;
  - różnicy kursu wymiany: 30 580,41 EUR, uwzględniając wszystkie podatki;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącej na podstawie rozporządzeń nr 111/1999 ⁽¹⁾ i 1799/1999 ⁽²⁾ udzielono zamówienia na przewóz wołowiny do Federacji Rosyjskiej w ramach programu dostaw produktów rolnych do tego państwa.

W następstwie wydania wyroku Trybunału z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie C-623/11 Geodis Calberson GE, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, przyznającego sądowi Unii właściwość do rozpoznania żądań o odszkodowania za szkodę wynikającą z uchybień popełnionych przez krajową agencję interwencyjną, skarżąca wnosi o odszkodowanie za szkodę, którą miała ponieść w ramach wykonania wspomnianego zamówienia.

Skarżąca podnosi tym samym, że krajowa agencja interwencyjna, FranceAgriMer, dopuściła się uchybień – a mianowicie i) opóźnionego zwolnienia złożonych przez skarżącą zabezpieczeń należytej realizacji zamówienia, ii) spóźnionej zapłaty niezakwestionowanych faktur, iii) braku zapłaty niektórych niezakwestionowanych faktur oraz iv) uregulowania niektórych faktur w odmiennej walucie niż waluta przewidziana w zamówieniu – powodując szkodę dla skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 111/1999 z dnia 18 stycznia 1999 r. określające ogólne zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2802/98 w sprawie programu dostaw produktów rolnych do Federacji Rosyjskiej (Dz.U. L 14, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1799/1999 z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie dostaw wołowiny do Rosji (Dz.U. L 217, s. 20).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2014 r. – Front Palisario przeciwko Radzie

(Sprawa T-180/14)

(2014/C 184/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la sagaïa-el-hamra et du rio de oro (Front Palisario) (Laâyoune) (przedstawiciel: G. Devers, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności jej skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi 12 zarzutów w uzasadnieniu skargi na decyzję Rady 2013/785/UE dnia 16 grudnia 2013 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Unii Europejskiej protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ⁽¹⁾.

Skarżąca uważa, że jako przedstawiciela ludu Sahrawi akt ten dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, gdyż zaskarżona decyzja nie pozwala zrozumieć, jak Rada uwzględniła w swoim procesie decyzyjnym fakt, że Sahara Zachodnia jest terytorium nieautonomicznym okupowanym przez Królestwo Marokańskie.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady konsultacji, gdyż Rada przyjęła zaskarżoną decyzję, nie konsultując się ze skarżącą, podczas gdy prawo międzynarodowe wymaga, by eksploatacja zasobów naturalnych ludu terytorium nieautonomicznego była prowadzona w konsultacji z jego przedstawicielami. Skarżąca twierdzi, że jest jedynym przedstawicielem ludu Sahrawi.